

Elegia a Ilercavònia en dos temps

Poema guanyador del Xè Certamen de Poesia "Baix Ebre" — Per JOSEP J. MORESO I MATEOS —

I

*Aquell vespre —ho dic amb to de confident—
sabia massa coses dels déus i de la terra roja.
Gelor de lluna m'eren els mots, la nit, la llar.
Gelor de nit, de mar, m'era el teu record.
El vol de les gavines, la música de Mahler
fugien, tan estúpids com el temps, dels meus dits.
Aquell vespre plovia tan dolçament com trista
—la pluja s'encomana, com el desig i el sutge—,
la pipa romania encesa, allunyada.
Ningú no va venir, ni el vent ni els llessamins.
Ningú no va voler saber d'aquell xiquet
que eixia mig plorós del vell àlbum de fotos.
Ulls foscos em miraven del fons més innocent,
llambregades incrèdules, guspireig del passat.
Un cavall de cartró avançava silenci
per ombrívols sendes de jocs i de memòria.
Et feia un xiuxiueig que pareixia súplica,
molt lentament venies i t'abraçava fort.
Has de seure prop meu: Conta'm coses. T'escolto.
Vull saber com s'escolen els colors pel teu món,
com estimes les flors, com t'adorms a l'hivern.
Vull saber el teu anhel i la nosa que et fan
les fades i els herois, les normes i el futur...*

II

*Si caus dins del pou dels teus vint-i-tants anys
només hi trobes aigua, només hi trobes sang.
La lluna esmorteïda, senyera del castell,
i un fàstic inefable de velles controvèrsies.
La tarda migpartint-se per l'olivera morta
i un pardalet ferit: angoixa del paisatge.
El riu lent i culpable de les teues misèries,
i la ciutat retuda, i els cants dels capellans.
Arrupit el teu cos contra una pell veïna
refugiant-te dels morts i enterrant-hi l'amor.
Respirant aquell vent dolorós com falçó
que et trepana la boca i t'ofega el record.
La mirada perduda, palplantat i confús,
has plorat i has volgut no ser mai d'aquest poble.*